

เรื่องเล่า “ สงไม่ถึงฝั่ง “

โดย นางสาวสุจิตรา สุขเกษม

กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ

15 ปีที่ผ่านมา ดิฉันทำงานฝ่ายชุมชน ต้องเยี่ยมเด็กที่ไม่สามารถมารับบริการที่สถาบันฯ อาจเนื่องจากการเดินทาง หรือค่าใช้จ่าย ดิฉันและทีมงานต้องให้บริการถึงบ้าน โดยจัดโปรแกรมผี กที่บ้าน ได้ไปเยี่ยมเด็กชุมชนสามเสน 30 เป็นชอยแครบรถเล่นไม่ได้ เวลาไปเยี่ยม ต้องเดินผ่านพงหญ้า และดงหมาเห่า ต้องถือร่มไปด้วยแต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยได้ไหม ก็ดีกว่าไม่ถึงอะไรไปเลย ได้พบครอบครัวหนึ่ง บ้านอยู่ริมถนนในชอย เป็นบ้านชั้นเดียว พ่อแม่อายุประมาณ 50 ปี มีบุตรชายเป็นดาวน์ซินโดรม อายุ 1 ขวบ ส่วนบุตรสาวคนแรก คุณครูรับอุปถัมภ์เป็นบุตรบุญธรรมแต่ก็พามาเยี่ยมพ่อแม่บ้าง

ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมเด็กคนนี้จะสร้างวีรกรรมตั้งแต่เด็กจนโต เช่น คลานออกนอกบ้าน นเร็วมากต้องรีบอุ้มกลับมา ปาลิ่งของใส่ผู้มาเยี่ยม ตรงแปะกลางศีรษะเลย หลบไม่ทันก็โดยกันไป ปลุกไม่ตื่นไม่ยอมลุกอยู่แต่ในมุ้ง ฯลฯ ทางเราเห็นว่าเด็กโตแล้ว อายุประมาณ 5-6 ปี ควรเข้าสู่ระบบของโรงเรียนแนะนำผู้ปกครองให้ไปทดสอบ IQ ผู้ปกครองพาไปทดสอบได้ผล ประมาณ 51 ซึ่งผ่านเกณฑ์ของโรงเรียนเลย ผู้ปกครองพาไปสมัครเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน และเป็นโรงเรียนที่รับเด็กพิเศษ แต่ครูไม่รับบอกว่าเด็กชนมากอยู่ไม่นิ่ง ให้อยู่นิ่งกว่านี้ก่อนแล้วมาสมัครใหม่ ผู้ปกครองโทรมาปรึกษาจึงแนะนำในการดูแล ผู้ปกครองพาเด็กไปอยู่โรงเรียนประจำที่รับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จังหวัดระยอง ใกล้บ้านญาติ และตนเองดูแลไม่ไหวต้องทำงาน เด็กอยู่ได้ 2 ปี ผู้ปกครองบอกว่าสงสารลูก จึงรับกลับมาอยู่กรุงเทพฯ

เมื่อเด็กมาอยู่กรุงเทพฯ พ่อแม่พาเด็กไปเรียนที่ศูนย์ฯที่พัฒนาเด็กพิเศษ ซึ่งอยู่ประจำ จันทร์ถึงศุภร์ ครูที่ศูนย์ เห็นว่าเด็กควรเข้าสู่ระบบโรงเรียนเพราะเด็กรู้จักเลข 1 – 100 อ่านหนังสือของ ป. 1 บทที่ 1 – 2 ได้ เขียนหนังสือคำในหมวดต่างๆ ง่ายๆได้ พ่อแม่จึงปรึกษาอีกครั้ง ดิฉันได้แนะนำให้มาเรียนที่กลุ่มงานการศึกษาพิเศษของสถาบันราชานุกูล พ่อแม่จะแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะจะไม่สะดวกเรื่องการรับ – ส่ง ดิฉันบอกว่าถ้ามาเรียน อยู่กับครูทุกวันศุกร์ให้รับกลับบ้าน

เด็กเริ่มเข้าเรียนที่กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ อายุประมาณ 12 ปี จัดให้อยู่กับครูที่สอนเด็กในช่วงอายุ 9 – 12 ปี เป็นครูสวยที่เดียวในกลุ่มงานฯ เด็กกลับบ้าน จะบอกชื่อ “ ครูก๊ก ” ที่สอน ดิฉันถามทำไมหรือ เด็กบอก “ ชอบ “ บางครั้งบอก “ แฟน “ เด็กอยู่กับดิฉันวันศุกร์พ่อมารับ บางครั้งพ่อมารับวันเสาร์แต่ก็ทำวีรกรรมจนได้ ดิฉันคุยกับเพื่อนอยู่ เจ้าเด็กน้อยออกจากบ้านพกรถจักรยานไปด้วย โดยการจูงไปเพราะขี่ไม่เป็น ไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ไปไหนเนี่ย งานเข้าเลยเรา ถามวินมอเตอร์ไซด์บอกเห็นจูงรถจักรยานไปทางบึงสีนนแล้วละ คิดว่าครูใช้มาชื่อของเลยบอกวินมอเตอร์ไซด์ว่า เห็นหน้าแบบนี้จับไว้เลยนะ ยังไม่ใช่ชื่อของ งานเข้าอีกแล้วเรา แจ้ง พ่อแม่ แจ้งตำรวจ แจ้งจส . 100 หาเพื่อนช่วยบ้านดิฉันอยู่ใกล้บึงสีนเลยแจ้งประชาสัมพันธ์บึงสีนไว้ หากันประมาณ 1 ชั่วโมง ก็ได้รับโทรศัพท์จากประชาสัมพันธ์บึงสีน บอกว่า “ มีเด็กคนหนึ่งมาเล่นคอมพิวเตอร์ที่แผนกไฟฟ้าไม่ยอมเลิกช่วยมาดูหน่อยว่าไซคนที่หาหรือไม่ ” ดิฉันไปดูกับต้องบอก

“ใช่เลย” กำลังเล่นคอมฯ อย่างเมามันมาก ต้องบอกให้เลิกแล้วพานั่งรถกลับบ้านส่งพ่อแม่ ถามรถจัก ทยานไปไหน เด็กทำหน้าที่ไม่รู้ ต้องคิดว่า พบเด็กก็ ดีแล้วของหายไม่เป็นไร

เด็กเรียนได้ 1 ปีต้องย้ายมาเรียน ในช่วงอายุ 13 – 15 ปี ซึ่งต้องมาพบดิฉัน เป็นผู้สอน มาเรียนได้ 2 เดือน เด็กกลับบ้านแล้วพอวันจันทร์ ผู้ปกครองไม่สามารถพาเด็กมาส่งเรียนได้ โทรติดต่อผู้ปกครอง แม่บอกว่า ปลุกไม่ตื่น สงสัยไม่รู้ว่าเป็นหน้าครูต้อย (ดิฉันนึกเอง) ตอนนั้นแม่รับจ้างเย็บเสื้อผ้าที่ร้านแถวประตู น้ำต้องรีบไป พ่อรับเหมาซ่อมแซมบ้าน ทุกคนต้องรีบไปทำงานก็จะปล่อยให้เด็กกลับไป เตรียมอาหารวางไว้บนโต๊ะ พ่อแม่ ทำแบบนี้เกือบทุกวัน จนเด็กไม่ยอมทำอะไร กินเสร็จนอนเปิด ทีวี แล้วก็นอน ดูทีวีทั้งวัน พังไปไม่รู้กี่เครื่อง พ่อแม่เล่าให้ฟังว่า บางครั้งเดินออกไปแม่ใครคนเดียวไปหยิบแผ่นซีดีมา ไม่มีเงินจ่าย ยามจับไว้ คนรู้จักกันมา เห็นโทรตามแม่ให้ไปจ่ายเงิน เด็กก็ไม่มาเรียนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันแอบไปเยี่ยมก็ปิดประตูไม่ให้เข้ามา เปิด ทีวีเสียงดังๆเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงเรียก

เมื่อวันสงกรานต์ที่ผ่านมา ดิฉันได้รับโทรศัพท์จากแม่เด็กให้ช่วยมารับเด็กไปหน่อย เพราะตนเองต้อง ไปเฝ้าพ่อเด็กซึ่งไม่สบาย ป่วยเป็นมะเร็งที่ไขกระดูกระยะ 3 แล้ว ไม่มีใครดูแล เด็กที่บ้าน ดิฉันบอกหลัง สงกรานต์ก็แล้วกันนะเพราะตอนนี้ครูต้อยไม่อยู่ หลังสงกรานต์ดิฉันไปหาเด็กที่บ้าน ชวนมา อยู่ด้วย เด็กไม่ปิด ประตู ใช้นั่งดูทีวีพูดด้วยก็ไม่สนใจ ไขกอล ลูทซ์ต่าง ๆ นานาก็ไม่ยอมเปิด ดิฉัน บอกแม่ว่า “ แม่ต้องไปหาใครมา อยู่เป็นเพื่อนน้องดีกว่าเพราะน้องเขาติดสบายแล้วเขาไม่ยอมไปอยู่กับครูแล้ว หรือตามมูลนิธิไปเด็กตั้งมาจับ เด็กไปส่งครูต้อยเพราะเด็กตัวใหญ่มากครูต้อยคงพาไม่ไหวแล้ว”

ต้นเดือนกรกฎาคม ดิฉันไปเยี่ยมพ่อเด็กที่บ้าน ไม่คิดรับเด็ก พ่อนอนอยู่บนเตียงในห้องเล็กๆ มีแสง เข้าด้านเดียว ใช้แสงสว่างจากหลอดไฟในห้อง แม่บอกว่าทานอาหารไม่ได้แล้วจิบแต่น้ำหวาน หรือแบริน ซุป ไก่ 2-3 เดือนไม่ถ่าย ดิฉันเข้าไปทัก พ่อตื่นพอดี ทำทางอิดโรย ยกมือขึ้นไหว้ ไม่มีแรงพูดสื่อสาร แม่บอกว่า พูดได้แต่” ปวด ” “- เจ็บ “ ไม่ชัด ดิฉันเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้เพราะแม่ไม่สาม ารรถพาพ่อไปโรงพยาบาล เพื่อให้หน้าเกลือได้ จะไม่มีใครดูแลเด็ก จึงต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่บ้าน ตามอาการ ให้พยาบาลที่คลินิกใกล้บ้าน มาฉีดยาวิตามินและมอร์ฟินแก้ ปวดให้เดือนละ 1 ครั้ง ได้รับยาจากโรงพยาบาล และครั้งนี้เด็กมาทักดิฉันไม่ ปิดประตูใส่เพราะเขารู้ว่าเรามาเยี่ยมพ่อ

แม่บอกว่า เด็กช่วยหยิบกระบอกฉีให้พ่อและเอาไปเทในห้องน้ำ บางครั้งเด็กมายืนมองพ่อแล้วบอกว่า “ ตายซะ น่าเสียดาย ” แม่บอกว่าเด็กคงอยากจะทำ “ น่าสงสาร “แต่พูดไม่ถูก จึงพูด น่าเสียดายแทน ดิฉันก็ยังไม่ละความพยายาม ชวนเด็กมาอยู่ด้วยกันอีก เด็ก เฉไฉไปเรื่องอื่น เด็กจะหยิบหนังสือที่ตนเองดู ส่วน ใหญ่จะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสือ ดารา แม่บอกเด็ก ชอบเอามาดู จะเป็นละครตามช่องทีวี และเอาดินสอ สมุด เขียนตามแบบ ดิฉันบอกดีแล้ว ให้ เด็กช่วยแม่ดูแลพ่อ และฝึกเขียนหนังสือตามแบบและหัดอ่าน ดิฉันลากลับ บอกกับเด็กว่า “ ไปรดูดูแลพ่อนะ อย่าลืมเทกระโถนฉีให้พ่อด้วยนะ อย่าตื้อนะ เปิดทีวีอย่าเสียงดัง พ่อไม่ สบาย ไปก่อนนะ แล้วจะมาเยี่ยมพ่ออีก ” เด็กตอบ “ ครับ”

จากเรื่องที่เล่าได้บทเรียนจากการเลี้ยงดูเด็กที่ไม่ถูกต้อง การตามใจคิดว่าเด็กเป็นเด็กพิเศษไม่ต้องทำอะไรมาก แต่วันเวลาผ่านไป พ่อแม่เริ่มแก่เฒ่า แล้วใครจะดูแลเขาละ ถ้าเราไม่ฝึก ตั้งแต่เด็ก สัญชาติญาณของการเป็นลูกสิ่งที่เขาทำได้ ขณะนี้ คือ การดูแลช่วยเหลือกระโถนฉี่ ตักแบรนต์ ใส่ปากพ่อจิบๆ ถ้าเด็กได้ฝึกมากกว่านี้ เด็กอาจสามารถป้อนอาหารให้พ่อ เช็ดตัวพ่อ และทำสิ่งต่างๆในการดูแลพ่อแทนแม่ได้ นึกในใจว่า “ โปรง.....ครูต้องส่งแก่ได้แค่นี้แหละใช้ชีวิตอยู่กับพ่อไปนะลูก”

.....